

Texas-Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Texas-Arendsoog

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1955

© J. Nowee, 1955

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1013 6 (paperback)

ISBN 978 90 499 1127 0 (hardback)

ISBN 978 90 480 1075 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Uitgeput

Arendsoog stond te kijken naar het africhten van een paard door een van zijn cowboys. Op het hek van de corral zaten een paar andere veedrijvers, die blijkbaar op dit ogenblik niet veel bijzonders te doen hadden. Het temmen van het nog al wilde dier nam aller aandacht in beslag... behalve die van Arendsoogs Indiaanse vriend Witte Veder. Deze had al een paar maal opmerkzaam in de verte gekeken. Ten slotte stootte hij Arendsoog aan en zei:

‘Wat daar aankomen?’

‘Hè?’ vroeg Arendsoog.

‘Daar op de weg,’ wees Witte Veder.

Arendsoog tuurde ingespannen, bracht dan zijn hand boven de ogen.

‘Dat is een ruiter,’ verklaarde hij dan.

‘Dat mij ook wel zien,’ glimlachte Witte Veder. ‘Maar mij vinden, zeer bijzondere ruiter.’

‘Wat zou daar dan mee zijn?’

‘Mij vinden, zeer kleine ruiter.’

‘Nou ja, dat kan wel. Maar wat is daar voor bijzonders aan?’

Het paard was nu wat dichterbij gekomen. Ze zagen nu ook, hoe het kwam, dat dit zo lang duurde.

Het paard strompelde!

Het leek wel, of het ieder ogenblik door de knieën zou zakken, om te gaan liggen en nooit weer op te staan.

‘Drommels!’ riep Arendsoog. ‘Dat paard is volkomen uitgeput!’

‘En de ruiter niet minder,’ gaf een van de cowboys te kennen, die door het gesprek tussen Arendsoog en Witte Veder opmerkzaam was geworden. ‘Hij hangt als een zoutzak in het zadel.’

‘Maar... maar dat is een jongen!’ zei Arendsoog. ‘Vlug, kerels, hem tegemoet en help hem!’

Twee man lieten zich van het hek glijden en renden de weg op. Ze kwamen nog maar net op tijd!

Het scheen, dat de kleine ruiter daarop gewacht had. Juist, toen de

mannen hem waren genaderd, liet hij de zadelknop los, waaraan hij zich tot nu toe krampachtig had vastgehouden, en tuimelde uit het zadel. Het paard bleef met trillende benen staan, terwijl de mannen de knaap opvingen en samen naar de ranch droegen.

Arendsoog was al naar het ranchgebouw gesneld, holde de trappen van de veranda op en wierp de deur open.

‘Moeder!! Ann!!’

‘Wel, jongen, wat is er?’ vroeg Mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder, terwijl ze haar handen aan haar schort afdroogde.

‘De jongens brengen dadelijk een klein kereltje binnen. Hij is volkomen uitgeput. Ik weet niet, wat er met hem aan de hand is, maar hij zal wel verzorging nodig hebben natuurlijk.’

‘Goed,’ antwoordde Mrs. Stanhope rustig, ‘laat dat maar aan ons over. Ann! Ann! Waar zit je?’

‘Joe!’ kwam Anns opgeruimde stem van hoven. ‘Is er brand?’

‘Kom eens beneden en maak een bed klaar in de achterkamer, kind!’

Ann kwam de trap af gerend.

‘Ongelukken?’ vroeg ze bezorgd.

‘Dat geloof ik niet,’ zei Arendsoog. ‘Er is een kleine jongen in aantocht. Hij kwam op een dodelijk vermoeid paard aansukkelen.’

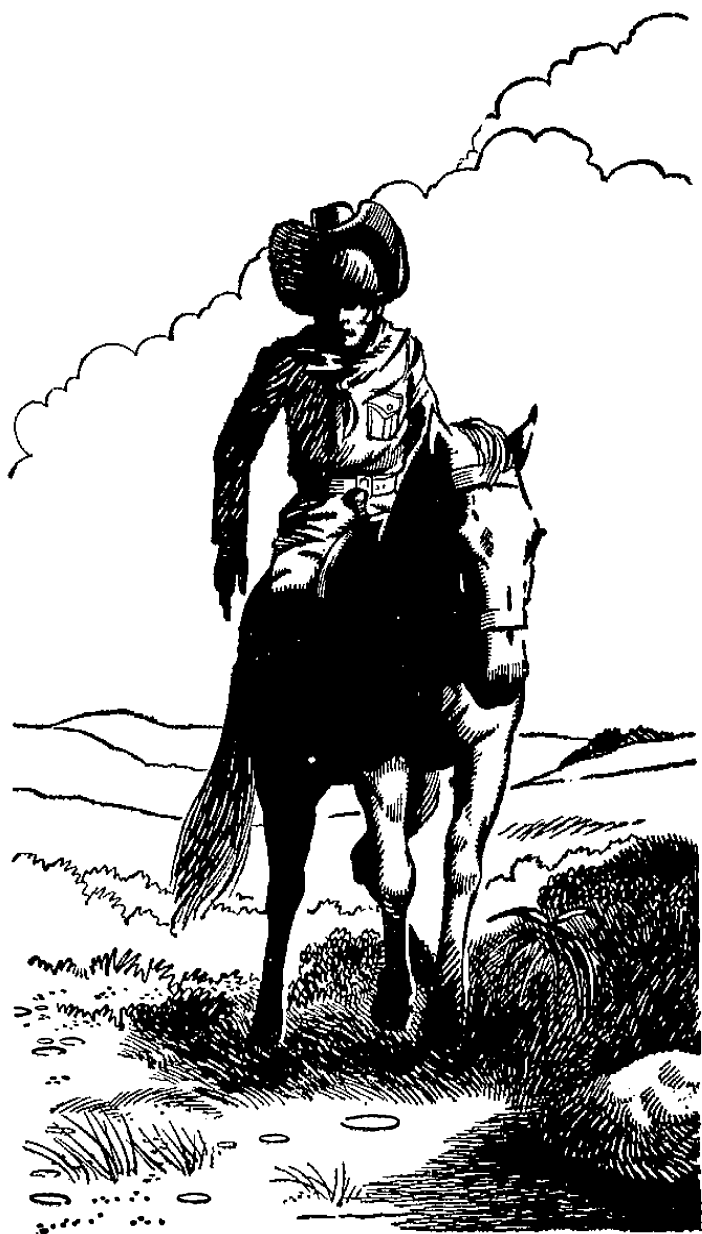
Ann luisterde al niet meer, vloog naar de achterkamer. En toen de cowboys met de jongen binnenkwamen, kon deze dadelijk op een fris bed neergelegd worden.

‘Zo,’ zei Mrs. Stanhope kordaat, ‘en laat mij nu maar eens kijken. Gaan jullie allemaal maar even naar buiten. Nee, Ann, jij blijft hier. Help hem maar eens even uitkleden. Och. arme jongen, wat zie je er uit!’

Inderdaad, het kereltje was er naar aan toe. Zijn wasbleke gezicht was vermagerd. Het vel stond strakgetrokken over de jukbeenderen. De lippen waren bloedeloos en vol korsten, als had het ventje een ondraaglijke dorst geleden. Zijn kleren waren niets dan lompen, aan alle kanten gescheurd en vol modder. Zijn rechterarm vertoonde een lelijke schram, met een vuile lap verbonden, en door de slechte verzorging ernstig ontstoken.

Ann, die toch al heel wat wonden had gezien – ze kwamen bij het ruwe werk op de ranch nu eenmaal dikwijls voor – werd bleek om de neus.

‘Moeder, kijk toch eens!’ fluisterde ze vol medelijden. ‘Dat arme ventje!’

‘Ja, kind, het is erg,’ mompelde Mrs. Stanhope. ‘Kom, even aanpakken, dan ziet het er dadelijk al wel wat beter uit.’

Inderdaad, toen Arendsoog en Witte Veder na een kwartier door Ann werden binnengeroepen, lag de jongen, schoongewassen en verzorgd, tussen de hagelwitte lakens.

‘Hij slaapt,’ zei Mrs. Stanhope. ‘Laat hem maar. Het manneke was totaal op. Hoe lang hij slapen zal, weet ik niet, maar slaap is voor hem op het ogenblik de beste medicijn.’

Ann was ondertussen naar de keuken gegaan om een krachtige soep te trekken. Ze wist, ook zonder dat haar dat gezegd behoefde te worden, dat de jongen in het eerst alleen vloeibaar voedsel mocht hebben.

Jim, de voorman van Arendsoog, bekeek het paard van alle kanten en schudde het hoofd.

‘Daar is niet veel meer mee te beginnen,’ zei hij. ‘Dat paard zal wel voor goed bedorven zijn. Hoe iemand het nog op zijn rug heeft uitgehouden, is me een raadsel.’

‘Och,’ merkte John op, ‘zijn berijder was nog maar een knaap. En wat zou hij helemaal gewogen hebben.’

‘Dat paard was zijn eigen gewicht nog te veel,’ bromde Jim. ‘Kom, laten we aan het arme dier doen, wat we kunnen. Jongens, breng hem naar de stal en wrijf hem om te beginnen maar eens goed af. Niet te veel voer ineens, hoor! Evenmin als water.’

‘Ik vraag me af,’ zei Arendsoog, terwijl hij naast Witte Veder op de trap van de veranda ging zitten, ‘wat dat kereltje hierheen heeft gevoerd.’

‘Misschien hij niet hierheen op weg. Misschien hij verdwaald.’

‘Mogelijk. Maar in ieder geval is hij een behoorlijk lange tijd op weg geweest en heeft zich niet de tijd gegund om te rusten.’

‘Hij er wel gehavend uitzien, maar toch niet lijken, of hij achtervolgd zijn, en ook niet mishandeld.’

‘Nee, de verwondingen die hij opgelopen heeft, zijn althans volgens moeder, veroorzaakt door een val van zijn paard. Een wonder, dat hij daarbij niets gebroken heeft.’

Op dat ogenblik kwam Jim aanlopen.

‘We hebben het paard in de stal,’ rapporteerde hij. ‘Maar ik wou wel, dat je eens even naar het brandmerk kwam kijken, Bob.’

‘Hoezo? Wat is daarmee?’

‘Nou, om je de waarheid te zeggen, ben ik dat nog nooit tegen ge-

komen. En ik heb in mijn leven toch al heel wat brandmerken gezien, zou ik zeggen.'

Arendsoog stond op en liep, gevolgd door Witte Veder, naar de stal.

'Nee,' zei hij, nadat hij aandachtig naar het brandmerk had gekeken, 'dat merk ken ik ook niet.'

Het leek het meest op een kromme pijl, waar doorheen een schuine lijn liep, een merk, dat in heel Arizona niet voorkwam, en zeker ook niet een heel eind buiten die staat.

'Het ziet er wel naar uit, dat het ventje een lange tocht achter de rug heeft,' zei Jim. 'Ik ben benieuwd, wat hij ons te vertellen zal hebben.'

'Ik niet minder,' lachte Arendsoog. 'Maar we zullen nog wel even geduld moeten hebben. Op het ogenblik slaapt hij zo vast, als zou hij nooit meer wakker worden. Bij wijze van spreken dan altijd. Want reken er maar op, dat zo'n taaie knaap er wel weer bovenop komt.'

HOOFDSTUK 2

Help ons, Arendsoog!

Van tijd tot tijd was de jongen in een halve sluimering geraakt, waarvan Mrs. Stanhope partij trok, om hem wat lepels soep te doen slikken. De hele avond en nacht sliep hij door, maar de volgende morgen sloeg hij de ogen op en keek voor het eerst met enige verbazing om zich heen. Zijn blik zwierf door de kamer en bleef eindelijk rusten op Ann, die de wacht hield aan zijn bed.

‘Hallo!’ zei hij zacht.

‘Hallo, boy!’ antwoordde Ann opgeruimd. ‘Blij, dat je eindelijk eens wakker bent geworden. Wat kun jij slapen, zeg!’

‘Heb ik... lang geslapen? Hoe lang wel?’

‘Nou, zowat vierentwintig uur, dus dat kan er mee door, zou ik zeggen. Ben je al wat uitgerust?’

‘O ja, hoor! Dadelijk stap ik op en dan ga ik weer verder. Ik moet nog een heel eind, geloof ik. Ik ben al zo lang op stap. Hoe gaat het met mijn paard? Dat kon haast niet meer vooruit. Het arme dier. Maar ik durfde toch niet te gaan lopen, zie je. Mijn voeten deden zo zeer. Ik had al zo vaak gelopen, als hij niet meer verder wilde... Zeg, miss, kun jij me vertellen, hoe lang ik nog rijden moet, om in Mining Valley te komen?’

‘Mining Valley?’ zei Ann verwonderd. ‘Nou, dat is hier niet zo heel ver vandaan. Een paar uur rijden, zou ik zeggen.’

‘O, gelukkig, dan schiet ik op. Daarna is het ook nog maar een paar uur, hebben ze me verteld.’

‘Een paar uur waarheen?’

‘Tot de ranch van Arendsoog.’

‘Hè?!’

‘Die zul je toch wel kennen?’ vroeg de jongen verwonderd. ‘Iederen kent hem. Zelfs bij ons zijn er, die al wel eens van hem gehoord hebben.’

Plotseling barstte Ann in lachen uit.

‘Wat is daar voor lolligs aan?’ vroeg de jongen geraakt.

‘Dat zal ik je vertellen,’ proestte Ann. ‘Je hoeft helemaal niet naar

Mining Valley te rijden...'

'Waarom niet? Woont Arendsoog dan niet daar in de buurt? Maar dan hebben ze me voor de gek gehouden! Heb ik dan dat hele eind voor niks gereden?'

'Wat loop je toch hard van stapel! Dat heb ik toch helemaal niet gezegd! Je hoeft niet naar Mining Valley te gaan, omdat je op het ogenblik al op de ranch van Arendsoog bent, malle jongen!'

Zijn mond zakte open van pure verbazing, en een ogenblik wist hij niet, wat te zeggen. Maar dan richtte hij zich op en riep:

'Is het werkelijk waar? Weet je het zeker?'

'Zou ik het niet zeker weten? Ik woon hier toch zelf ook! Ik ben de zuster van Arendsoog. Ik heet Ann Stanhope.'

'Stanhope!' fluisterde hij. 'Stanhope! Ja, dat is de naam die ze me opgaven. Halleluja! Ann, jij bent een prachtmeid!'

'Nou zeg, een beetje minder kan ook wel!' protesteerde Ann, een weinig geraakt, dat dit kereltje van nauwelijks dertien of veertien zo weinig respect had voor haar eerbiedwaardige leeftijd van zeventien jaar.

'Ach, dat was zo maar bij wijze van spreken,' verontschuldigde hij zich. 'Maar waar is Arendsoog? Ik moet hem dadelijk spreken.'

'Kalm aan maar,' suste Ann. 'Als je je zo opwindt, zul je moeder dadelijk eens horen. Ik zal mijn broer gaan zoeken. Maar jij blijft er in, hoor je?'

'Ja, al goed! Ga nu maar!'

Hoewel Arendsoog wat te doen had op de noordelijke weidegronden, was hij nu, in afwachting van het ontwaken van de jongen, dicht bij huis gebleven. Hij kwam dadelijk, toen Ann op de veranda verscheen.

'Is hij wakker?' vroeg hij.

'Ja, en wat meer is,' antwoordde Ann geheimzinnig, 'hij vraagt naar jou.'

'Naar mij? Nou ja, logisch, dat hij de baas wil spreken.'

'Hij heeft helemaal niet naar de baas gevraagd. Hij wilde weten, hoe lang hij nog rijden moest, eer hij de ranch van Arendsoog had bereikt.'

'Wat vertel je me nou?'

'Eerlijk waar. Eigenlijk vroeg hij, hoe lang het nog was tot Mining Valley, omdat hij vandaar naar jouw ranch kon komen. Hij was stom-verbaasd, toen hij hoorde, dat hij niet verder hoefde te rijden.'

Ondertussen was Arendsoog naar binnen gestapt, waar ook juist zijn moeder aankwam. Ze keek bezorgd.

‘Ik ben net bij hem geweest,’ zei ze. ‘Hij schijnt zich ergens over op te winden. Doe maar een beetje kalm aan met hem. Misschien heeft hij wel koorts. Hij mag vooral zijn bed niet uit, hoor. Wacht, ik ga nog wel even mee. Ann, let jij even op de beschuiten in de oven.’

‘Jasses, moeder, die zullen toch zo gauw niet verbranden! Ik brand zelf. Van nieuwsgierigheid, ziet u.’

‘Malle meid! Nu, kom dan maar even mee.’

Het leek er veel op, dat de jongen koortsig was. Hij had een fel rode blos, en zijn ogen schitterden van opgewondenheid.

‘Hallo, kleine man!’ zei Arendsoog, terwijl hij bij het bed ging zitten. ‘Wou je me spreken?’

‘Bent u... Arendsoog?’ fluisterde hij in diep ontzag.

‘Zo noemen ze me, ja. Maar eigenlijk heet ik doodgewoon Bob Stanhope.’

‘Ik heet ook Bob... Bob Vancouf...’

‘Aangenaam kennis met je te maken, Bob! En vertel me eens, wat is er met jou aan de hand? Je schijnt een aardig eind gereden te hebben, niet?’

‘O ja! Hoe lang, dat weet ik al niet meer. Op het laatst werd ik zo moe, dat ik de dagen niet meer kon onthouden. Maar het is al een heel lange tijd geleden, dat ik van huis wegging.’

‘Weggelopen?’

‘Welnee!’ protesteerde de jongen verontwaardigd. ‘Zie ik er naar uit, dat ik van huis wegliep?’

‘Ik weet niet, hoe een jongen er precies uit ziet, die van huis wegliep. Waar kom je vandaan?’

‘Mijn vader heeft een kleine ranch aan de Coloradorivier, in Texas.’

‘Wat?!’ riep Arendsoog. ‘De Coloradorivier? In Texas?’

‘Ja, dat is zo. Vindt u dat zo gek?’

‘En ben je te paard helemaal hierheen gekomen? Helemaal van Texas?’

‘Het was wel erg ver,’ mompelde de jongen. ‘Ik had heel wat eten meegenomen, maar op het laatst raakte het op. Soms ving ik wel eens een konijn of een prairiehoen, maar de laatste dagen was ik daar te moe voor.’

‘Een tocht van meer dan vierhonderd mijl!’ fluisterde Arendsoog, met diep ontzag voor het doorzettingsvermogen van deze kleine jongen.

‘Hoe is het mogelijk!’

‘Maar het was nodig,’ zei de jongen.

Plotseling zat hij recht overeind in zijn bed en greep Arendsoog bij de mouw.

Ann snelde toe, om hem weer neer te leggen, maar hij schudde haar bijna woest af.

‘Arendsoog, u moet ons helpen!’ gilde hij. ‘Toe, help ons, Arendsoog! Als u ons niet helpt dan gaat alles mis!’

‘Ja, hoor eens,’ probeerde Arendsoog hem te kalmeren, ‘ik wil wel helpen, als ik kan, maar dan moet ik eerst wat meer weten.’

‘O, ik zal...’

‘Jij zult in de eerste plaats rustig moeten zijn. Kun je dat? Zo niet, dan ga ik weg, en dan kom ik pas over een paar uur terug, als je weer wat geslapen hebt. Goed begrepen?’

‘O, maar ik heb helemaal geen slaap meer! Ik zou geen oog meer dicht kunnen doen, nou ik weet, dat u...’

‘Goed, dat is dan afgesproken. En nu vertel je me van het begin af aan, wat er aan de hand is.’

De jongen liet zich weer terug zakken in de kussens, doodvermoeid blijkbaar. Mrs. Stanhope keek zeer bezorgd naar haar zoon, maar deze wenkte haar geruststellend toe. Even lag Bob Vancouf stil, dan begon hij met zachte stem:

‘Mijn vader heeft een kleine ranch. Die had hij helemaal zelf opgewerkt. De grond kreeg hij van de regering, net als de anderen in onze buurt. Maar er is de laatste tijd iets mis gegaan. Er wordt vee gestolen. En we hebben geen van allen veel vee. Wij hebben meer bouwgrond. Voor koren, zie je. En dat koren wordt steeds vernield. ’s Nachts loopt er vee doorheen, of, als het erg droog is, vliegt het als vanzelf in brand. Er zijn al een paar huizen verbrand ook. Ben Brewer, vaders naaste buurman, vond de waarschuwing aan zijn deur, en hij is dadelijk vertrokken. Er zijn er al meer weg. En als het zo doorgaat...’

‘Hoho, nu loop je weer te hard van stapel,’ onderbrak Arendsoog. ‘Je hebt het ineens over een waarschuwing. Wat voor een waarschuwing is dat?’

‘Van de Broederschap.’

‘Broederschap?’

‘Ja, de Broederschap van het Grijze Veulen. Ze plakken een waarschuwing op je deur, en als je niet weggaat, dan ga je er aan. Eerst beginnen ze natuurlijk met vee stelen en alles wat ik al verteld heb. Als je er dan nog niet genoeg van hebt, dan krijg je de waarschuwing.’

‘Zo, en wat gebeurt er dan met de grond?’

‘Wat zou er met die grond moeten gebeuren? Niemand heeft zin, om die grond te kopen. Ze kunnen immers ieder ogenblik zelf de waarschuwing krijgen? Nee, die grond blijft zo maar liggen, en niemand kijkt er verder naar om.’

‘Is er dan geen grote ranch in de buurt, die het tegen die Broederschap durft op te nemen?’

‘Was dat maar waar! Wat wij mankeren, is een leider. Vader heeft het wel geprobeerd. Hij zei tegen de anderen, dat we ons verenigen moesten. Dan konden we elkaar beschermen. En er zijn ook wel ranchers, die naar hem luisteren willen. Maar dan vragen ze aan vader, wat ze moeten doen. En vader weet het zelf niet goed, zie je. Vader kan wel het land bebouwen, maar vechten kan hij niet goed. Nou, en toen dacht ik aan u, Arendsoog, en toen ben ik op weg gegaan.’

‘En vonden ze dat thuis goed?’

Toen werd hij verlegen.

‘Ik zie het al,’ zei Arendsoog ernstig. ‘Dus je bent eigenlijk toch weggelopen. Besef je dan niet, dat je ouders erg ongerust zullen zijn?’

‘O, maar ik heb ze een briefje gestuurd. Vanuit Augura. Ik heb er in gezet, dat ik naar u toe ging. Nou, dat vinden ze zeker goed. Het is toch, om ze te helpen!’

‘Nou, laten we er maar niet langer over praten,’ lachte Arendsoog. ‘Je bent hier nu eenmaal, en het is allemaal gebeurd. Ons eerste werk zal nu moeten zijn, je ouders een telegram te sturen, om ze te laten weten, dat je veilig bent aangekomen.’

‘Maar zet er dan niet in, dat ik bij Arendsoog ben,’ zei de jongen haastig. ‘Want dan komen de anderen het ook te weten.’

‘De anderen? Je bedoelt... de Broederschap?’

‘Juist! Dat mogen ze toch niet weten! Het is toch veel beter, als ze niet van te voren gewaarschuwd worden, dat u komt?’

‘Ben je er dan al zo zeker van, dat ik naar Texas zal gaan?’

‘O, maar dat doet u toch! Toe, Arendsoog, u laat ons toch niet in de steek? Ik ben dat hele eind toch niet voor niets gekomen?’

De tranen schoten hem in de ogen hij de gedachte, dat heel zijn inspanning voor niets geweest zou zijn.

‘Wees maar gerust,’ zei Mrs. Stanhope, ‘Arendsoog komt jullie helpen, hoor. En nu ga jij weer een poosje slapen.’

‘O, maar ik moet me klaar gaan maken! Ik ga met Arendsoog mee terug!’

‘Dat heeft nog de tijd. Arendsoog kan zo op stel en sprong niet vertrekken. Hij heeft eerst nog het een en ander te regelen. Ondertussen kun jij nog een lekker dutje doen. Afsproken?’

‘Ja, mevrouw,’ mompelde hij, terwijl hij zich achterover liet vallen. ‘Ik ben ook nog wel erg moe. Vergeet u niet me te roepen?’

‘Zeker niet! Wel te rusten, Bob! Dappere jongen!’

‘Dappere jongen!’ zei hij haar fluisterend na. ‘Dappere jongen! Zou mijn moeder... ook zeggen... dappere jongen... Zou ze... boos zijn... Vader is ook... dapper... Ik wil... net als vader... net als vader...’

Op hun tenen verlieten ze de kamer. Bob was diep in slaap...

HOOFDSTUK 3

Voorbereidingen

‘Zo zie je,’ zei Arendsoog, nadat hij alles aan Witte Veder en aan Jim had verteld, ‘dat ik hier niet veel rust krijg de laatste tijd. Nauwelijks hebben we dat avontuur in Canada achter de rug,* en is de eenzame wolf onschadelijk gemaakt, of we krijgen te doen met een stelletje boeven, die blijkbaar niets van eenzaamheid moeten hebben en gezelligheid zoeken in een Broederschap. Waarom ze die Broederschap de naam van het Grijze Veulen hebben gegeven, is me een raadsel, maar daar zullen we wel achter komen. Ze zullen het wel gedaan hebben, om meer indruk te maken.’

‘Er is nog een groter raadsel,’ herinnerde Jim hem.

‘Zeker! Je bedoelt, waarom die Broederschap het leven van de kleine ranchers daar tot een hel maakt. Inderdaad, daar zie ik zo ook nog niet de oplossing van. Ik vroeg daarom ook al aan de kleine Bob, of er soms een grote rancher in hun huurt zat, die het land opkocht. Zoiets gebeurt wel meer. Dat weet je nog wel.” Maar dat is niet het geval, zoals ik al zei. Het land blijft braak liggen en niemand die er meer naar omkijkt. Totdat het na verloop van tijd vanzelf weer aan de staat terugvalt. Ik begrijp het niet goed.’

‘Daar zul je vermoedelijk niet eerder achter komen, dan nadat je de vader van die Bob gesproken hebt,’ meende Jim.

‘Ik zal er maar zo gauw mogelijk heen gaan. Intussen moeten die mensen daar toch bericht hebben, dat Bob bij ons is aangekomen. Ze hebben al veel te lang in ongerustheid gezeten.’

‘Als je een telegram klaarmaakt, dan zal ik een van de jongens er mee naar Mining Valley sturen.’

‘Jij niet willen laten weten, telegram van Arendsoog komen?’ vroeg Witte Veder.

* Zie: ‘De geest van de Eenzame Wolf’.

** Zie: ‘Arendsoog in de knel’.

‘Nee, die kleine man had groot gelijk. De bewuste Broederschap hoeft er nog niet achter te komen, dat wij gaan helpen.’

‘Tussen haakjes,’ zei Jim, toen Arendsoog opstond om het telegram te gaan schrijven, ‘ik bedenken daar opeens wat.’

‘En dat is...’ vroeg Arendsoog.

‘Ze hebben daar in Texas toch een keurkorps van politietroepen, de Texasrangers? Waarom helpen die niet?’

‘Drommels, ja,’ riep Arendsoog. ‘Daar had ik nog niet aan gedacht. Misschien weet Bob daar iets van. We zullen het hem straks even vragen. Nou ik er verder over nadenk, moet ik toegeven, dat het heel gek is, als je zo’n korps bij de hand hebt, om honderden mijlen af te leggen voor het verkrijgen van hulp.’

‘Misschien kleine Bob niet weten van Texasrangers,’ opperde Witte Veder.

‘Mogelijk, maar niet waarschijnlijk. Ze zullen er hij hem thuis zeker wel eens over gesproken hebben, als ze van plan waren, de Rangers te hulp te roepen. Hoe dan ook, ze zitten daar in de penarie, en hebben een beroep op mij gedaan. Dus moet ik gaan helpen.’

‘Zij dat beroep niet hebben gedaan. Alleen Bob.’

‘Dat is waar. Maar de hulp schijnt toch wel dringend nodig te zijn, anders zou Bob niet op het wanhopige idee gekomen zijn, om die verre tocht te maken. En nu ga ik eerst even dat telegram klaarmaken.’

Binnen hield Mrs. Stanhope hem tegen.

‘Wat wil je gaan doen? Bob slaapt nog steeds.’

‘Weet ik, moeder. Ik moet dat telegram even schrijven.’

‘O, goed, ga dan je gang maar. Loop zacht, wil je?’

Ze stond nog bij de deur op hem te wachten, toen hij met het papier in zijn hand terugkwam.

‘Luister eens, jongen.’

‘Vertel het me maar, moeder,’ zei hij glimlachend. ‘U wilt hem hier houden, nietwaar?’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Weten? Dat is het woord niet. Ik vermoedde het alleen maar. Bovendien denk ik er zelf ook zo over.’

‘Dus jij vindt ook, dat het kereltje niet voor de tweede keer zo’n lange tocht behoort te maken?’

‘Och, dat zou het ergste niet zijn. We kunnen natuurlijk grote afstanden per trein afleggen. Waar het om gaat is, dat we heel snel moe-

ten reizen. Per trein gaat dat vanzelf, maar als we te paard moeten gaan, zou hij een geweldig blok aan ons been zijn. En tenslotte: als er daar gevochten gaat worden, is hij hier stukken veiliger dan in Texas.'

'Jammer, dat we zijn moeder ook niet hier hebben. Het zou voor dat mens ook beter zijn, als ze niet in al die herrie betrokken werd.'

'Daar zou ik mijn hoofd maar niet over breken, moeder. Al had ze de kans, dan zou ze toch haar man niet in de steek willen laten. Zij is evengoed een pioniersvrouw als u. Die vechten mee, als het er op aan komt.'

'Ja, daar heb je gelijk in, jongen,' zuchtte ze, terwijl heel even haar ogen droevig peinzend in de verte staarden.

Ze dacht aan de tijd, die nu al enige jaren achter hen lag, toen zij zelf met het rokende geweer in de hand stand hield tegen de bende, die hun ranch had overvallen, waarbij haar man het leven verloor.^{*1} Maar ook bedacht ze, dat juist in die tijd het besluit van haar zoon was gevallen, om zijn leven in dienst van de mensheid te stellen tegenover de misdaad, en hoe toen zijn bijnaam Arendsoog ontstaan was, die nu, zoals gebleken was, tot ver buiten de grenzen van Arizona een begrip was geworden, een begrip van ridderlijkheid en dapperheid, van hulpvaardigheid en trouw aan het eens gegeven woord.

Arendsoog wist, waar ze aan dacht. Hij klopte haar zachtjes op de schouder en keek haar glimlachend aan.

'Wat zou u doen, moeder,' veronderstelde hij, 'als deze ranch werd aangevallen, en men verdedigers te kort kwam? Zou u weggaan?'

'Geen sprake van!' riep ze verontwaardigd uit. 'Waar zie je me voor aan?'

'Ik wist het ook wel,' stelde hij haar gerust. 'Dus, dat is afgesproken, Bob blijft voorlopig hier?'

'Als het aan mij ligt, wel. Maar ik vermoed, dat het kereltje er zelf anders over zal denken.'

'O, wat dat betreft, laat u dat maar aan mij over. Hij blijft hier, dat garandeer ik u. Maar nu zal ik het telegram toch nog even moeten aanvullen. Zijn ouders behoren te weten, dat hij voorlopig niet thuis komt.'

Hoe de kleine Bob er over dacht, merkten ze diezelfde avond al, toen ze hem geweekt hadden om wat te eten.

* Zie: 'Arendsoog'.

In het eerst hoorde hij het relaas van Arendsoog aan, zonder er blijkbaar veel aandacht aan te schenken. Maar niet zodra had deze verteld, wat zijn plan was, of de kleine man vloog overeind en schreeuwde:

‘Maar dat gaat niet! Ik wil mee terug!’

‘Luister nu eens goed, Bob,’ zei Arendsoog kalm. ‘Je kunt werkelijk niet met ons mee. Je wilt toch zelf, dat wij je vader dadelijk gaan helpen, niet?’

‘O ja.’

‘Welnu dan. Als jij met ons meegaat, kunnen we lang niet zo snel reizen als zonder jou...’

‘O nee? Nou, dan moet je maar eens zien, hoe hard ik kan rijden!’

‘Ja, maar dat hou je geen dagen vol. Je bent nog teveel verzwakt. En je zou toch niet willen, dat wij op je wachtten, tot je weer helemaal uitgerust bent.’

‘En toch ga ik mee,’ hield de jongen koppig vol.

‘Ja, hoor eens hier,’ zei Arendsoog, die korte metten maakte. ‘Als je er zo over denkt, dan moet je het zelf maar weten. Wanneer ik wacht, tot jij weer reizen kunt, en dat moet ik, als je mee wilt, dan kon het wel eens te laat worden voor je vader. Vergeet niet, dat jijzelf al een hele tijd weg bent. Wat kan er allemaal gebeurd zijn in die weken. Ik moet dus dadelijk gaan... of helemaal niet.’

‘Dus...’ stamelde hij verslagen, ‘als ik mee wil, gaat u helemaal niet? Dan laat u mijn vader in de steek?’

‘Omdat ik dan toch te laat kom. Maar dat is dan niet mijn schuld!’

Hij liet zich in de kussens achterover zinken en sloot de ogen. Langzaam kwamen een paar dikke tranen van onder zijn oogleden rollen.

‘Goed,’ fluisterde hij dan, ‘ga maar alleen. Ik zal wel hier blijven.’

‘Ja, maar dan ook eerlijk spel,’ waarschuwde Arendsoog hem. ‘Niet later, als je weer opgeknapt bent, er stiekem tussen uit knijpen.’

‘Nee, ik zal hier blijven, tot u me laat roepen.’

‘Op je woord van eer? Als man tegenover man?’

‘Op mijn woord van eer!’

‘Je hand er op?’

Een kleine, gebruinde hand kwam van onder het laken vandaan en greep de gespierde knuist van Arendsoog.

‘Zo is het goed,’ zei Arendsoog.

‘Ik heb tegelijk in Mining Valley laten informeren, hoe je het gemakkelijkste naar Augura komt,’ zei Jim, toen ze die avond in het slaaphuis

bij elkaar zaten. 'Je kunt een heel stuk met de trein. Ik heb de route hier op een briefje staan.'

'Prachtig, Jim,' bedankte Arendsoog hem. 'Jij denkt ook aan alles.'

'De rest van de route kun je met postwagens,' vulde Jim aan. 'Maar ik veronderstel, dat jullie de paarden meeneemt?'

'Ja, dat wilden wij wel doen. In de eerste plaats hebben we allebei een verschrikkelijke hekel aan zo'n benauwde postkoets, en bovendien kan het van belang zijn, als we over onze eigen paarden beschikken.'

'Ben je niet bang, dat die vriendelijke Broederschap je te grazen zal nemen, zo gauw je aankomt?'

'Maar ik ben helemaal niet van plan, mijn komst van tevoren aan te kondigen. Ik ga bovendien niet met mijn naam te koop lopen.'

'Maar als jullie samen gaan, dan kon het best gebeuren, dat iemand veronderstellingen gaat maken. Als Arendsoog al zo bekend is, dan is Witte Veder het niet minder. En een blanke en een Indiaan samen...'

'Jim, je hebt schoon gelijk. Daar had ik zelf ook al aan gedacht. Daarom wil ik ook niet met Witte Veder tegelijk aankomen. Een heel eind voor de ranch van Vancouf zullen we uit elkaar gaan. Ik kom het eerst aan en pas een paar dagen later Witte Veder. Misschien laat hij zich niet eens op de ranch zien. Dat zal van de omstandigheden afhangen.'

'Dat heel goed plan zijn,' stemde Witte Veder in.

'En wanneer ga je weg?' vroeg Jim.

'Morgenochtend. Alles is geregeld. Jij hebt als gewoonlijk de leiding. Houd een oogje op Bob, als je wilt, zodat die kleine man niets overkomt.'

'O, daar kun je op rekenen,' verzekerde Jim hem.